

30.

Křest Duchem svatým

- O křtu Duchem svatým se v Písmu hovoří v evangeliích (Mt 3,11; Mk 1,8; Lk 3,16; J 1,33) a dále na dvou místech ve Skutcích (Sk 1,5; Sk 11,16). V epištolách se o křtu Duchem píše v 1K 12,13. Ve Sk 1,5 je v souvislosti s křtem Duchem odkaz k Letnicím. Otázka je, zda to, co se odehrálo o Letnicích, případně v Samaří (Sk 8) a u Kornélia (Sk 10) je nadčasovým principem, který bychom měli nazývat křest Duchem a který je normou pro všechny věřící. Abychom našli odpověď, je třeba vnímat některé souvislosti.
- Poprvé se o Letnicích hovoří ve Starém zákoně. V Lv 23,9 je popisována slavnost Letnic související s vděčností za úrodu. Tři skupiny lidí, které obdrží „požehnaní země“ jsou domácí, zchudlí a přistěhovalci. Jedná se o předobraz, který se naplňuje, když ve Sk 1,8 je výzva, aby apoštolé čekali na Letnice, kde budou pokřtěni Duchem svatým resp. obdrží sílu Ducha svatého k tomu, aby nesli evangelium třem skupinám (Jeruzalémským, Samařanům a pohanům). Těmto skupinám někteří apoštolé v čele s Petrem ponese „požehání letnic“ – tedy mj. dar Ducha svatého. Přesně v tomto pořadí následují dvojstupňové zkušenosti (Sk 2 - Jeruzalém, Sk 8 - Samaří, Sk 10 pohané). Dvojstupňová zkušenost se poté opakuje ještě jednou mezi Janovými učedníky (Sk 19).
- Ze způsobu, jakým Lukáš vypravuje, se dá vyvodit, že chápal případy „letničních“ projevů jako Boží svědectví o tom, že Bůh do nového společenství křesťanů přijal na stejném základě čtyři různé skupiny lidí, jejichž rovnocennost by byla jinak zpochybňována – Židy, Samařany, pohany a Janovy učedníky. Že to byl problém, lze vidět z jednání Jeruzalémského koncilu – Sk 15 a ve Sk 10,45.
- Důvodem toho, že letniční zkušenost je postupně rozšířena na další skupiny je i v tom, že o letnicích vzniká církev, která je složena z různých etnik (Ef 1,14–16). Jednou z klíčových charakteristik církve Kristovy potom je, že se skládá z těch, kdo přijali Ducha svatého.
- Z uvedených případů ve Skutcích nelze vyvodit normativní závěr, podle kterého by dar Ducha svatého věřící dostávali až po znovuzrození (nejdříve by přijali Krista a později Ducha svatého). Usuzujeme tak na základě textů Ř 8,15-16; Ga 4,6. Je to Duch svatý, skrze kterého se Bůh stává naším nebeským Otcem (přijali jsme Ducha synovství) a který nás připojuje k Boží rodině (k církvi). Toto se odehrává při znovuzrození.
- Pokud hovoříme o duchovní normě pro věřící, potom je touto normou plnost Ducha svatého (Ef 5,19). Bůh dává svého Ducha v plnosti, nicméně je v našich možnostech Ducha svatého uhašovat (1Te 5,19) a zarmucovat (Ef 4,30), tedy bránit jeho působení v nás.
- Duch svatý naplňuje a zmocňuje pro určitou službu. Právě o letnicích jsme svědky toho, že vylití Ducha svatého vede ke zrození církve a ústí k duchovnímu zmocnění pro misi církve.

- V 1K 12,13 čteme, že jsou pokřtěni Duchem všichni Korintští křesťané. Křest Duchem je zde spojován se společenstvím, jedná se o „*křest do těla*“, tj. do církve. K církvi jsme byli připojeni při znovuzrození, Duchem svatým. Tento neviditelný akt se poté potvrzuje při křtu vodou. Nechceme tímto zpochybňovat jakoukoli druhou zkušenost, je-li z Božího Ducha, ale ani třetí, čtvrtou a mnohé další. Bylo by smutné, pokud bychom po jedné zkušenosti ustrnuli. Zároveň nechceme, aby se z určité zkušenosti, dělala norma vyšší a nižší duchovnosti, protože „*Duch vane jak chce*“. Zároveň si nemyslíme, že texty v evangeliích a Skutcích dávají teologickou oporu k vytvoření normativního učení o dvojstupňové zkušenosti vedoucí k vytvoření vyšší a nižší kategorie křesťanů.

Vyjádření Rady Církve bratrské
Otištěno v časopise Brána 4/2007, s. 9